

Forløb vilde føre Banen over Rask, vilde disse Kommuner aldrig være gaaet med. Men Horsens tav stille med dette og sagde: Kom ind til os, kære Børn. Nu derimod, da man i Horsens mener at have faaet et vist Overtag, siger man: Vi vil nu have en anden Linie, og I skal alligevel blive hos os. Det er dette sidste, som Horsens By eller Skanderborg Amt ikke skal have Lov til at sige til disse Kommuner, for det er uretfærdigt. Naar de med klingende Mønt har støttet deres berettigede Ønske om at faa den Bane, som har bestaaet i alle disse Aar, ombygget og ført videre til Midtlængdebanen, er det uretfærdigt at lade dem vide, at de godt kan faa Forbindelse med Midtlængdebanen, men saa bliver det over Rask, Rask—Ejstrup—Horsens skal være Stambanen.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at gentage mit Haab om, at der maa blive ydet de paagældende Egne Retfærdighed, og at det kan ske paa en saadan Maade, at Horsens Ønsker angaaende det nye Baneanlæg bliver fyldestgjort, og saaledes, at man til Trods for det overvejende pekuniære Tilskud, som Skanderborg Amt og Horsens By yder, ikke afskærer de paagældende Kommuner, som har været med til at bygge og igennem de mange Aar har opretholdt denne Bane, fra at have nogen som helst Indflydelse paa Banen i Fremtiden. Det er det, der kan være Fare for, og derfor forstaar jeg vel, at disse Kommuner fremsætter deres Krav. Men jeg tror ogsaa paa, at dette høje Ting og Lovgivningsmagten i det hele ved en nøgtern og klar Behandling af dette Spørgsmaal vil komme til at se det berettigede i disse Krav, og jeg tror ligeledes sikkert, at Ministeren vil blive noget mere imødekommende, end han var i Gaar, og lade være at tage Hensyn til de raske Slagord, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) brugte, thi det var kun Slagord og Paastande, som ikke var underlagte med Spor af Beviser.

Formanden: Der er endnu indtegnet 10 Talere. Da det vilde være meget ønskeligt at tilendebringe Forhandlingen angaaende denne Sag i Dag, henstiller jeg til de følgende Talere saa vidt muligt at tage Hensyn hertil.

Foss: Det ærede Medlem fra Skern (Ovesen) viste, synes jeg, i sin Tale og i sin Henvendelse til mig nogen Nervøsitet. Han brugte i Anledning af mine Udtalelser

det Udtryk om mig, at jeg var en Københavner med K. Jeg ved ikke rigtig, om dette Udtryk, naar det bruges af et æret Medlem fra Vestjylland, er et Tegn paa mindre Agtelse, og jeg har overvejet lidt, hvad der egentlig var noget galt ved at være en Københavner. Det ærede Medlem udtalte, at jeg i min Omtale af Forholdene i Vestjylland og i Landet i det hele havde røbet saa stort Ukendskab til vort lille Land som et Skolebarn i Folkeskolen eller maaske snarere et endnu større. Hvis det er det, der forstaas ved at være en Københavner med K, er det naturligvis beklageligt, men jeg har nu den Opfattelse, at der snarere sigtes til noget andet. Det ærede Medlem talte, som om jeg havde talt for københavnske Lokalinteresser, og dér rørte han naturligvis ved et ømt Punkt, ikke saa meget, tror jeg, hos mig som hos det ærede Medlem selv. Det vil nemlig ikke vel være muligt med nogen som helst Berettigelse ud af mine Udtalelser at udlede, at jeg har gjort mig til Talsmand for Lokalinteresser, da alt, hvad jeg sagde, netop gik ud paa en Beklagelse over, at man her under disse Forhold skulde beskæftige sig med en stor Mængde Lokalinteresser, hvis Behandling var lidet paakrævet og lidet ønskelig under den nuværende Situation.

Men det ærede Medlem gik noget videre i sin Omtale af mig, idet han berørte mit Forhold til Prisreguleringskommissionen. Nu maa jeg tilstaa, at jeg har ventet i flere Dage paa — og er blevet noget skuffet over, at det ikke er sket —, at det ærede Medlem igen skulde bede om Ordet for i en kort Bemærkning at berigtige sine Udtalelser. Jeg har nemlig altid forestillet mig, at man i den danske Rigsdag, naar man ved en Fejltagelse var kommet til at anklage en Mand for noget, han ikke havde gjort, vilde skynde sig at rette det, saa snart man erfarede, at Anklagen var forkert. Det har det ærede Medlem imidlertid ikke gjort, saa jeg maa selv paatage mig at rettlede en lille Smule. Det er rigtigt, at jeg har været Medlem af Prisreguleringskommissionen lige fra dens Begyndelse, men hvis det ærede Medlem tror, at Prisreguleringskommissionen er en Institution, som overhovedet afgør, bestemmer eller disponerer, beror det paa en Fejltagelse. Ministeriet, specielt Indenrigsministeriet, træffer Afgørelsen. Prisreguleringskommissionen er en raadgivende Institution, hvis Raad sommetider følges og til andre Tider ikke følges. Det er jo ganske naturligt, at Ministeriet fortrinsvis har Interesse i at meddele Offentligheden de Raad, som det følger, og en hel Del